

Kære Astrid Krag

Det siger intet om kvaliteten af kommunernes arbejde med børn i anbringelsestruede familier, at Ankestyrelsen stadfæstede 99 procent af de 722 afgørelser om klager over børn og unge-udvalgets afgørelser om anbringelse uden samtykke.

Det siger ikke noget om kvaliteten eller rigtigheden af de tiltag kommunen har lavet op til at barnet anbringes. Og det rammer på ingen måde en pæl gennem påstanden om at mange børn og unge bliver anbragt uretmæssigt. Uretmæssige anbringelser sker.

Vi ser i Landsforeningen Autisme jævnligt sager, hvor autistiske træk (som glade og aktive autistiske børn også har) som fx manglende øjenkontakt eller ringe mentaliseringsevne tolkes som mistrivsel hos barnet. Vi ser sager, hvor et barn ikke har været i skole i årevis, fordi kommunen ikke har kunnet finde et autisme-venligt skoletilbud, som ender med en anbringelse. Det er ikke dårlig forældreevne ikke at kunne holde et barn oppe, når kommunen presser det ned.

Jeg er udover at være formand for Landsforeningen Autisme også beskikket medlem af ankestyrelsen i børnesager gennem Danske Handicaporganisationer. Vi må som beskikkede ikke sige noget om kvaliteten af kommunernes arbejde. Derfor kan jeg med sikkerhed fortælle, at en stadfæstelse fra Ankestyrelsen, ikke siger noget om kvaliteten af kommunens arbejde. Vi må kun vurdere om påstande holder ift de valgte paragraffer. Vi må ikke vurdere om alternative indsatser havde været mulige eller om tidligere indsatser kunne have betydet, at man ikke skulle fjerne barnet. I de sager, hvor barnet aldrig burde være blevet anbragt, hvor årsagerne til anbringelsen er ubelyste eller hvor der var andre muligheder, der kunne have været bedre for både barn og familie, får man at vide ” men det er ikke det, vi har til prøvelse her”.

Jeg har både som medlem af ankestyrelsen og som formand for 12.000 autister og pårørende set den sagsbehandling, der foregår i kommunerne, og de årsager der ligger til grund for, at de vælger at børn ikke skal bo sammen med deres forældre. Jeg vil gerne anfægte den reelle indsats, som i mange tilfælde er middelmådig og kun formår at fremstille det forældrene ikke kan, og hvor der sjældent ses en indsats fra kommunerne som udvikler forældrene. Ofte ser jeg det modsatte: indsatser, der afvikler forældrene.

Der er dårlige forældre derude - jeg har også set dem. Der er også dårlige forældre til autistiske børn. Og jeg forstår, at barnets lov med tidligere og flere anbringelser skal være til barnets fordel. Men det er ikke rigtigt, at systemet er perfekt i dag - og barnets lov er vores mulighed for at gøre det bedre.

Og vi kan gøre det bedre:

Landsforeningen Autisme har tidligere fremsendt 5 forslag til at forbedre forholdene for børn med autisme i anbringelsestruede familier: <https://www.autismeforening.dk/media/3183/5-forslag-til-faerre-tvangsfjernelser.pdf>

Men jeg vil også gerne kort gå ned i barnets lovs 3 spor

Flere tidlige anbringelser med adoption for øje vil - hvis ikke der sker ændringer - stigmatisere

familier, der befinder sig i bestemte kategorier. Det er i forvejen svært at få lov at beholde sit barn, hvis man før man bliver gravid har haft udfordringer i livet.

Autistiske forældre, der selv var anbragt som barn, autistiske forældre der har haft lange forløb i psykiatrien og autistiske forældre, der har haft svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet, vil være særligt udsatte og risikere at blive stemplet - før de overhovedet har vist, at de kan være gode forældre. Der er brug for en massiv indsats med viden til sagsbehandlerne og ressourcer til mere individuel sagsbehandling, hvis man skal gøre op med de stigmatiserende kategoriseringer af "dårlige forældre" som allerede eksisterer i den kommunale sagsbehandling.

Og når barnet så skal anbringes er skal kvaliteten i anbringelsen sikres. Det nytter ikke at anbringe fra en biologisk familie, hvor der ikke blev sat ind med autismspecifik hjælp - og det blev årsagen til anbringelsen - , hvis der på anbringelsesstedet ikke er tilstrækkelig viden om autisme.

Der er en meget stor gruppe af anbragte børn med autisme, som er frivilligt anbragte. Ud af gruppen med frivilligt anbragte børn med funktionsnedsættelser i 2017 havde 37% autisme spektrum forstyrrelse. Uanset om der er tale om anbragte, med eller uden samtykke, med autisme, ser jeg en udfordring når barnet skal høres. Når den børnefaglige undersøgelse foretages, er det væsentligt, at sagsbehandleren, har viden om autisme og forstår, at barnet kan have manglende sprog, manglende kognitive evner og anderledes tankegang og reaktionsmønster relateret til barnets funktionsnedsættelse. Hvis en sagsbehandler ikke har dette indgående kendskab til autismeområdet, kan det give udfordringer i forbindelse med børnesamtaler og inddragelse af barnet eller den unge.

Når autistiske børn er anbragt er samværet med den biologiske familie ofte minimalt fx 2 timer hver 3 uge. For børn med autisme kan det være svært at bibeholde tilknytning og kontakt med så få timer sammen med familien. Det er skadeligt og stresser autistiske børn, når deres rammer brydes. Det er vigtigt at kommunerne fortsætter med en konkret indsats for at bibeholde børnenes relation til deres forældre, på en måde der tager hensyn til barnets autisme.

Et frivilligt mentorkorps og netværksrelationer, til at bære anbragte autister gennem voksenlivet er en smuk tanke, men desværre på linje med den uigennemtænkte inklusion i skolen. For børn og unge med autisme er nye relationsdannelser svært og skiftende frivillige vil bare blive en stressfaktor. Hvorfor tænker man i stedet ikke i, at få samarbejdet mellem biofamilie, anbringelsessted og kommune til at virke? På den måde undgås udskiftninger. Man kunne også lave en "startpakke" med mentorordninger og støtte til arbejde, uddannelse og boform.

Anbringelsesområdet er i sig selv komplekst og samspillet med et så komplekst handicap som autisme er, er der mange faldgrupper - men der er lige så mange muligheder for at skabe et bedre system end det vi har i dag.

Jeg vil gerne i dialog, og tale sammen (på zoom), hvis du kunne være interesseret i et møde.

Mvh Kathe Johansen, formand Landsforeningen Autisme